

LBRIS

We know
books

*Aceasta este o carte de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, fapte sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

Andreea Sepi

CRISALIDĂ

**

2021

IMUNIZĂRI

Silviu localizează rapid adresa centrului de vaccinare. Nu găsi loc de parcare la scară, așa că rulă încă vreo două sute de metri și parcă după colț, în fața unei case. Iarba neîngrijită de pe marginea drumului fusese invadată de pădăii. Din două manevre, alinie mașina la bordură. Verifică poziția în oglinzile retrovizoare, încercând să nu blocheze ieșirea garajului. Lângă aripa prăfuită a rablei lui autohtone, o lalea roșie își desfăcuse petalele. La radio, scotea triluri Adele. Îi tăie maul fără ezitare. Stinse motorul, deschise larg portiera și se pregăti să coboare. În grădina de vizavi, o tufă mare albă se lupta pentru supremație cu mirosul de benzină din aer. La munte era vremea narciselor.

Mai. *Florar*, își aminti fără intenție. Era cazul să uite odată lucrurile astea inutile. Își luă portmoneul și telefonul cel nou, încuie mașina, își puse masca și se îndreptă către intrare.

Nu se considerase prioritar. Era zdravăn ca un taur și, oricum, nu prea mai conta: în anumite privințe, era incurabil. Se urnise abia când prima îmbulzeală trecuse și căldura îl mai dezmoțise. Maică-sa era vaccinată deja de la începutul lui februarie. Acum începea să întrevadă și el luminița de la capătul tunelului.

I se părea incredibil faptul că vegetaseră în halul asta 15 luni de zile. Un cantonament al răbdării. „*Staring down the void.*”¹ Umanitatea întregă confruntată, iată, cu

¹ Pironind cu privirea golul. (engl.)

imperialismul unui fragment de ADN și prăbușită în izolare din cauza unei proteine. Fiecare individ, decăzut acum din starea de persoană, se revela, sinistru, ca potențial „pur-tător” al unei infecții. Patogenul ăsta invizibil, contagios ca o elucubrație, care zădărnicesc strofocări și destrămasă posibilități, virusul ăsta de rahat dăduse în vileag întregul arbitrar al existenței. Iar pentru cei lipsiți de consolarea unui cuplu, a unei familii – întreaga ei goliciune, întregul ei pustiu...

Nimeni nu știa cum avea să evolueze situația în continuare. Știau însă cu toții – iar el cu atât mai mult – că le trebuiau orizonturi noi. 2020 semănase cu un găuroi uriaș care se surpă din senin într-un câmp și apoi se tot extinde. Prea mare ca să-l ocolești. Nu-ți rămânea decât să te holbezi în gol și să te întrebi care e următorul lucru pe care o să-l înghită. Pentru 2021, Silviu și-ar fi dorit cel puțin o Creta sau un Muntenegru – și munte, și mare. Din toamnă voia neapărat să reînceapă cursurile pe viu. Compensase până acum cu Zoom, Teams și altele asemenea, dar era sătul.

În anul care trecuse, calitatea vieții îi ajunsese sub orice critică. Lipsa atingerilor se întinsese, ca un blestem, peste întreaga lume. Apoi se cronicizase. Predarea trecuse în hibrid sau exclusiv online. Restaurantele se închiseseră, hotelurile deveniseră centre de carantină. Circulația fusese, o lungă perioadă de timp, restricționată. Te bucurai să ieși de două ori pe zi cu câinele la tufă; să mergi până la colț la cumpărături, să-ți iei hârtie igienică și paste, să te vezi cu oamenii pe adevărată, deasupra tivului unei măști... Sau, în zilele mai bune, de vară, să ciocnești niște coate la o terasă. Da, câinele se dovedise, totuși, o binecuvântare. Câinele, mașina personală, cortul. Astea erau scăpările. Și un telefon mobil cu care să-ți filmezi prelegerile și să le urci pe net chiar de la mama naibii. În rest, vorba cântecului: „it's you and your hand tonight...”

Aflase, prin intermediul maică-sii că, în Canada, Mircea și soția lui erau în continuare sănătoși, în ciuda situației dramatice din Toronto. Îi era de ajuns. Mai mult nu-și mai dorea să știe. Ca toți ceilalți, aștepta cu nerăbdare *reset*-ul, să se termine odată cu pandemia, să revină la o fărâmbă de normalitate.

În lunile de vară ale lui 2020, după *lockdown*, reușise să fugă din oraș și să înregistreze, pentru studenții lui, o primă serie de cursuri în natură – de unul singur sau cu Geo pe post de cameraman. Se gândise că poate ar fi mai stimulante astfel. Începuse cu subiectele lui standard de la seminar și se extinsese apoi la tematici mai largi, la filosofie practică, la dileme de viață, la provocări actuale, la literatură, dezbateri. În cele din urmă își configurase un canal pe YouTube și se apucase să le posteze acolo, cu oarecare regularitate. Până să se dezmeticească, avea un podcast – *MountainThink* – și sute de *followeri*.

Într-una dintre primele incursiuni de genul ăsta, la botul calului, își donase mobilul vechi, cu tot cu cartelă SIM, unui puști curios, de nici 13 ani, care se ținuse scai după ei toată ziua. Îl întâlniseră sus, într-un cătun. Când îl întrebaseră de ce nu-i la lecții, ăl mic le povestise necăjit că n-avea nici dispozitiv, nici conectivitate ca să participe la ore. Trebuia să-l aștepte pe taică-su până se-ntoarcea seara de la muncă și își făcea temele, cât apuca din ele, abia când se lăsa întunericul. Profesoarele îl certau, iar lui îi părea rău, că-i plăcea școala și-avea note bune. La impuls, Silviu pescuise din rucsac Samsung-ul lui uzat, butonase ceva, apoi scosese cardul SD, dăduse *factory reset* și, sub ochii blejdiți ai lui Geo, îi înmânase băiatului telefonul.

– Ce, mi-l dai mie?

Silviu aprobă din cap.

– Pe bune? Uaaa, mulțumesc, nenea!!! țopăise puștanul, arzând de nerăbdare să pipăie mobilul și neîncăpându-și în piele de fericire.

— Vezi că-ți las pachetul de date. Plătesc eu abonamentul mai departe, da? Dar fii atent, îmi promiți că nu pierzi vremea la pornoșaguri, adăugase Silviu.

Copilul rânjise strâmb, stingherit, iar apoi, luminos ca un sfânt, promisese cu mișcări hotărâte din cap.

— Da' fotbal am voie?

— Normal. Fotbal, muzică... oameni suntem. Numa' nu site-uri d-alea cu găina care naște pui vii. Ne-am înțeles?

Urmase încă un aprobat viguros din cap, iar Silviu îl ciufulise cu drag.

— Bine. A, și foarte important: dacă te sună careva pe numărul ăsta, răspunzi că nu mai e valabil. Mai ales dacă auzi voce de femeie. Spui așa: *dl. Petrescu nu mai are numărul ăsta*. Și-apoi închizi, nu stai la vorbă. Ai reținut?

— Da. Domnu' Petrescu nu mai are numărul ăsta. Așa spun.

— Perfect. Ia zi, știi engleză?

— Da, știu un pic.

— Păi să mai înveți. Fii atent aici. Îți bag un *bookmark*: Encyclopaedia Britannica. Aici găsești informații despre tot ce vrei. Verificate.

— Am înțeles, răspunsese conștiincios băiatul.

— Ai grijă de tine.

— Mulțumesc, nenea, încă o dată!

— Pentru nimic.

Schimbaseră câteva cuvinte și cu mama băiatului, ca să o pună în temă, apoi plecaseră mai departe.

— Și tu ce faci, bă, acuma, în curul gol, fără telefon? îl întrebase Geo, năucit, pe drumul de întoarcere.

— Ei, na, mă descurc o zi-două până-mi iau altul. Ori-cum, majoritatea contactelor le am în contul de Gmail, iar chestiile importante le-am exportat pe card. La ăia cu care mai am tangențe le bag un mesaj cu noul număr, ce mare scofală?

— Adevăru-i că era cam crăpat, dă-l în mă-sa... Și nici nu filma prea grozav.

— Păi da, tocmai de-aia, se grăbise Silviu să confirme. Dar cât să-și capete lecțiile vede. Deși poate n-ar strica să ne uităm cine naiba se ocupă de amărății ăștia de rămân fără școală, să facem o colectă, ceva.

— Știi un grup pe Facebook, poate vorbește Sorin pe la firmele lui să întreprindă vreo acțiune, că ăia mereu își schimbă *device*-urile.

Așa ajunsese să umble pe munți cu scopuri precise. În contextul actual, țelurile mici și fezabile erau cheia. Canalul de YouTube stârnise destule reacții, ajunsese să-și ocupe ore întregi din zi răspunzând la întrebări și comentarii. Sub aceeași denumire, *MountainThink*, era acum prezent și pe alte platforme. Făcuse o pagină de Facebook, posta uneori și pe Instagram fotografiile cu peisaje spectaculoase, ca să atragă lumea. Dar totuși, ce dialog e ăla asincron, prin tastatură?...

Din filmare în filmare, din traseu în traseu, îi pică fisa că ar putea să facă o tabără informală de filosofie. Chiar și cu distanțare cu tot. Oamenii ar putea veni la munte individual, pe cont propriu, ca un soi de *flash mob*. Se întâlnesc, se înșiruie și urcă. Iar urcând, își leapădă balastul și prejudecățile, se descoperă pe ei înșiși. Mai află una-alta despre ce-i trage în jos. Stau de vorbă sub cerul liber, înnoptează fiecare în cortul lui și pleacă acasă însoțiți de prieteni și de idei noi. Sau poate chiar de revelații. Un soi de festival ad-hoc al gândirii, cu ghid și moderator. Bunăstare epistemică se numea chestia asta. Căci lumea, frământându-se, reîncepea să gândească. Unii mai bine, alții mai prost. Se loviseră cu toții de dileme, de greutate, de depresii... Căutau soluții, predicții, răspunsuri. Dacă ar reuși măcar să-i învețe să pună întrebările corecte, și tot ar fi ceva. Turismul de grup era la pământ, însă oamenii

erau înnebuniți să scape din apartamente, să iasă la aer și la verdeață, să-și vadă țara dacă tot nu pot zbura în Canare. Poate era o nișă acolo. Începuse și Geo să-l bată la cap să miște și ei împreună ceva, ceva mai consistent. Un club alpin, de inițiere pentru copiii ăștia blocați în fața ecranelor și care nu mai fac sport. Ceva cu escaladă, cursuri de supraviețuire, drumeții. Silviu ținea neapărat să-i facă să citească, să studieze. Carte serioasă, cunoaștere.

Nu caiete mângălite de mână...

Clădirea care găzduia centrul de vaccinare se afla acum în fața lui, pe stânga. Își aranjă masca pe figură și împinse ușa. Intră pe un hol ce servea drept sală de așteptare și se îndreptă instinctiv către doamna cu ochelari și termometru de la calculator. Lentilele femeii se tot abureau, o enerva masca, și-o ajusta mereu, cu degetele când pe tastatură, când sub nas, să o poziționeze. Se vedea că nu e în elementul ei.

— Da, bună ziua. Numele, vă rog, spuse ea sec, vădit agitată.

— Petrescu, zise Silviu, întinzând cartea de identitate. I se măsură temperatura.

— E în regulă, da, vă am aici pentru 8:30.

— Exact.

— E doar și douășcinci, luați loc, vă rog, vă cheamă imediat doamna doctor. Până atunci completați-mi și mie formularul ăsta.

Se așeză blazat pe scaunul din plastic de lângă perete. I se băgă sub nas, ca și celorlalți, un chestionar de anamneză referitor la boli și alergii. Pentru el era simplu: bifă „Nu” la toate. Sindromul care îl debilita pe el nu era pe listă. Nu scria niciunde „inimă frântă, cord zdrobit cu bocancul”.

Nu trecu mult timp și fu introdus în încăperea alăturată, unde o doctoriță uscățivă între două vârste se ocupa de triaj. Fu luat iar la întrebări, confirmă și verbal ce bifase pe foaia

de hârtie. I se indică un alt scaun pe care să se așeze până îi venea rândul. Încercă să estimeze cam cât mai durează. Mai avea vreo două persoane în față. O chică de păr roșcat și creț apărură intempestiv din spatele unui alt birou și îi ceru din nou datele: nume, prenume, data nașterii, seria de buletin...

— Sunt pentru adeverința de vaccinare de după, se scuză ea.

— Numărul la pantofi nu trebuie?

— Ha ha, să știți că nu sunteți primul care mi-a dat replica asta.

Deasupra măștii sclipea neintimidată o pereche de ochi căprui, ca de veveriță, iar vocea de sub mască părea tânără și binedispusă. Mai jos de mască, numai bust. Ferm și frumos rotunjit.

— Studentă? întrebă Silviu.

— O studentă perpetuă! râse ea din nou.

— Voluntariat?

— Da. Nu se plătește mare lucru, dar de o pizza și un suc în Complex sper să ajungă.

I se făcu apoi semn să se așeze într-un soi de separeu, în locul unui domn care se ridicase. Asistenta îl rugă să își ruleze în sus mâneca stângă până la umăr, pregăti seringă și extrase doza necesară de lichid albicios din flacon. Silviu desfăcu fermoarul jachetei de *fleece*, își extrase mâna din ea, trase în sus de mâneca tricoului și scoase la interval brațul de alpinist – bicepsul, deltoidul, musculatura lucrată.

— Hopa, ia fii atentă, Dana, dezinfectă asistenta, făcând cu ochiul spre fata cu părul roșcat. Avem aici material de meme, mai ceva ca alea cu Iohannis!

Apoi către el:

— Numa' să nu fiți vreunu' de-ăla de leșină când vede ace, că ni se prăbușește moralul!

Dana râse.

— Foarte amuzant. Terminăm astăzi?

— Sprijiniți mâna în șold, așa, injectez, gata sunteți. Dar care-i graba?

- Plec la munte.
- De aici, direct?
- Da.

— Ei, deocamdată nu plecați niciunde. Trebuie să vă ținem 15 minute sub observație, să vedem dacă nu dezvoltăți reacții alergice. Asta-i procedura, n-aveți de ales. Dana, te ocupi tu?

Dana se ridică din nou și vru să îl conducă în sala următoare, arătându-i încotro să o ia. Fluxurile de intrare și ieșire erau separate. Văzuse și el săgețile.

— Mă descurc, mersi.

Se așază pe încă un scaun. Al câtelea? Secundele abia se scurgeau, îl sufoca plictiseala, masca... Trecură așa vreo cinci minute.

— Totul OK, vă simțiți bine, simțiți vreun efect advers? veni fata roșcată să îl întrebe.

— Sunt în regulă, n-am nimic. Dar putem vorbi la per tu. Nu-s chiar atât de antic.

— Știu, râse ea, doar ți-am luat datele. Rapelul e peste trei săptămâni, să nu uiți. Din păcate mai ai de stat vreo 10 minute. Unde mergi la munte?

— Mă duc scurt până în Apuseni.

— Serios? Am fost în Apuseni chiar la începutul săptămânii, în a doua zi de Paște! Cu niște prieteni speologi.

— Mișto. Mergi des?

— Cât de des pot. În ultimul timp a fost mai greu, dar abia aștept să terminăm cu imunizarea și să ne putem mișca iar ca oamenii.

— Da. Și eu, zise Silviu.

Era simpatică gagică.

Imunizările, ca și beteșugurile, sunt de mai multe feluri, rumegă el.

Părul roșcat se mută la următorul pacient, apoi dispăru în camera de unde venise, ca să mai preia niște date și să mai genereze niște acte doveditoare. După un timp dădu și doctorița o raită ca să-i verifice. Se adunase ceva lume. Un om mai în vârstă se așezase între timp pe pat.

Sfertul de oră era pe terminate. Silviu se ridică de pe scaun și se orientă către ușă. Dana reapăru grăbită cu o hârtie în mână.

— Să nu pleci fără asta, e adeverința de vaccini! În zilele noastre, valorează mai ceva decât un pașaport!

— A, mersi, zise el, schițând un zâmbet sub mască. Servici ușor. Poate ne mai vedem la rapel.

— Da. Sau pe munte, zise ea și râse.

Pe munte, da, îi fugiră gândurile, deșirându-se.

ARINA

Toronto.

În fotografiile de acum doi ani din sudul Franței zâmbesc, iar Mircea, și el, zâmbeste. E grizonat și bronzat, cămașa lui cu guler indian e perfect apretată, îi pune în valoare umerii lați și toracele amplu. Dar mai presus de toate e galant, e prezent, e mereu acolo. Se controlează, face totul perfect, totul cum nu se poate mai bine, o adevărată săptămână de miere, iată, o săptămână de struguri dulci și de soare, de *macarons* și tarte cu lămâie... Se controlează și mă controlează, iar eu nu derulez mai departe, peste pozele de dinainte, cele din Timișoara și apoi de pe munte, pentru că i-am promis. I-am promis și mi-am promis, ce rost mai are, *nu insistați asupra derapajului*, a spus și terapeuta de cuplu, *nu-i faceți loc între voi, nu consolidați narațiunea*. Care narațiune? Narațiunea cui?

Derapajul, chiar așa l-a numit, și doar al meu din Făgăraș, firește, căci noaptea aceea de la Oradea, când

Mircea, înarmat cu un buchet de trandafiri, mă scosese mai mult cu de-a sila la cină ca să se „revanșeze” și apoi la hotel ca să „recuperăm” (fără să-și bată capul cu preludii ori prezervative) sau smucelile și palma cu care mă „apostrofase” câteva zile mai târziu în tren, după ce, înciudat, gelos, întărâtat de lacrimile mele, pusese totul cap la cap – acelea mi se păruseră probabil. Ele n-au fost menționate deloc, de nimeni...

Derapaje de genul acesta se întâmplă frecvent celor lipsiți de experiență, pe porțiuni dificile de drum sau în condiții de tensiune maximă, a zis terapeuta îngăduitoare, aveți amândoi partea voastră de vină, e bine că v-ați redresat.

Partea mea de vină era, însă, mai grea. Eram femeia, ispita, seducătoarea înnăscută. Pricepeam și eu deja că Mircea doar reacționase. Pe când eu, eu acționasem conștient. Eu poftisem activ. Poftisem la fratele lui, îl trădasem cumplit, iar asta mă cutremura, nu eram nici măcar în stare s-o exprim. În lumea în care crescusem, era de neconceput. Libertatea ducea direct în infern.

Într-una dintre fotografiile se observă brățara de argint pentru gleznă, pe care o purtasem doar câteva zile în Franța înainte de-a o scoate din nou, cu un pretext oarecare: să nu mi-o rupă valurile, să n-o pierd în nisip. Uitasem de ea, dar acum îmi amintesc. Sufla o briză plăcută, ne plimbam pe lângă magazine, printre terase și standuri, încercam să alegem un local pentru cină și remarcasem într-o doară filigranul.

– Ți-o place? m-a întrebat Mircea.

– E drăguță, am spus fără vreun interes aparte.

Mi-a cumpărat-o fără să clipească, s-a pus într-un genunchi, chiar acolo pe caldarâm, în piațeta aceea plină de case în nuanțe de ocru și roz, în mijlocul oamenilor, și mi-a legat-o cu solemnitate în jurul gleznei, radiind – de parcă, iată!, avusese ocazia să repare, să șteargă și el trecutul și să reînnoiască, să reînnoade, să mă lege din nou de el prin

lănțișorul acela ușor, fin, aproape fără masă. Câțiva trecători aplaudaseră, iar eu, care în briza serii purtam o rochie lejeră, în culori primare, o rochie cu decupaj îndrăzneț la spate și sandale ușoare, eu care până în momentul acela levitasem indiferentă prin șuvoiul de oameni, am avut scurt senzația că mi-a agățat o ghiulea.

Și totuși, în poză părem atât de relaxați. Probabil că la începutul verii, înainte de-a fi aterizat la Timișoara în iulie fără să am habar ce m-așteaptă, chipul lui Mircea așa cum arată el în pozele astea – matur, umanizat, aproape vulnerabil – acest chip al lui Mircea mi s-ar fi părut dezirabilul însuși. Un Mircea echilibrat și galant, despovărat de origini, așa cum îl știusem înainte, în Canada.

Dar vara trecuse. Trecuse și toamna în Nova Scotia, unde fugisem cu un proiect de cercetare ca să fiu singură cu dorurile mele, trecuse și iarna din Alberta, unde cunoscuții spuneau că ar fi raiul însuși, însă eu nu-l găsisem. În tot timpul ăsta, chitara comandată intempestiv de pe internet – și care, la sosirea din Franța, ne așteptase cuminte într-un pachet de carton cu eticheta „Fragil” – a fost despachetată și acordată, apoi reacordată de câteva ori înainte de a fi mutată într-un colț, în spatele sistemului stereo de ultimă generație. După o vreme, a început să se depună praful pe ea. Iar la câteva zile după acel ianuarie 2020 în care făcusem greșea să sun în România, ne-a înghițit pandemia. Pe nemestecate.

În noiembrie 2020, când autoritățile canadiene au închis orașul, încă speram că acela ar putea fi momentul, răspunsul la toate rugăciunile mele. Regenerarea. Mircea se relaxase, clienții lui își redusese activitatea. Dintr-odată, petreceam o grămadă de timp împreună, iar în casă răsunau iar acorduri. Citeam, cântam sau ne plimbam sub pătura sublimă de tăcere care se așternuse pe străzi. Părea că roțile tuturor mașinărilor de dezumanizare din lumea asta se opriseră. Așa a părut la început.